

Лавров в огледалото

на собствените си

желания

Илиян Василев

Многократно съм имал възможност да изложа тази позиция пред руски колеги, но изглежда някои чуват само това, което искат. Затова още веднъж и бавно, за да се запомни: съвременните поколения българи не дължат НИЩО на съвременните поколения руснаци. В този смисъл не дължим нищо на господин Лавров. Нито цент.

Той и днешните руски политици нямат наследствени права върху признателността на българите, защото не са направили нищо днес за това да ги смятаме за опора и за приятели. Или ако са направили това е било с знак минус – справка: многомилиардните дългове по енергийните ни проекти и нищожните обеми на износа ни към Русия. Ако говорим за отношенията между нашите два народа, ще бъде добре господин Лавров да види колко българи са посетили Русия, колко учат и колко работят там. Истината е, че има тотален разрыв в свързаността на нашите два народа и вината не е в българите.

На практика българския бизнес престана изобщо да разчита на руския пазар и то не защото няма какво да изнесе, напротив. Изнасяме и то много за далеч по-конкурентни пазари, но политиките в Русия си мислят, че могат да управляват ръчно интереса на българските бизнесмени, да отварят и да затварят вратата пред българския износ на стоки и услуги, когато си поискат и в зависимост от това дали едно или друго действие на българското правителство им харесва или не.

България не само не дължи нищо, а обратно: Русия като наследник на Съветския съюз дължи много за стореното след Втората световна война, за насилственото налагане на чужд за страната строй, който ни извади от Европа и цивилизацията за повече от 50 години и унищожил икономическия, научния и политическия елит на нацията.

Само инерцията и отсъствието на рефлекс за защита на интереси спрямо Русия не са накарали българските правителства да представят сметка на Москва за нанесените щети. Както направиха

други страни излезли от бившия "соцлагер" - акцентът е на думата „лагер“.

За огромния негативен отпечатък на "съветското присъствие" е достатъчно да споменем, че наследството и текущата му сянка спират всеки опит за полет в развитието ни. Местният отпечатък на руския олигархичен модел у нас - схемата "Кой?" е най-голямата пречка пред развитието ни и единствената причина за нейното оцеляване са хранителните канали и свързаност с Русия.

Историческата сметка за уреждане от наши дни е при всички случаи по-актуална от далечните години на Руско-турската война. Добре е господин Лавров да балансира историческите си претенции с по-актуален прочит на съвременните руско-български отношения. Ако не знае, да пита, в Москва има още честни политици и дипломати, какво е СМЕРШ и каква е истината за "освобождението" след Втората световна война.

У нас паметниците на руските воители, паднали или воювали в Руско-турската война, се поддържат много по-добре от начина, по който това става в Русия. Там паметта за тях просто изчезва, потисната от редица други воители с претенции да бъдат освободителни, водени на различни фронтове.

Само в България могат да се видят паметници и улици на Скобелев, Гурко, Дондуков. Така, че не ние, а руските политици могат да се поучат от това как се тачи памет.

Господин Лавров може да бъде уверен, че колкото повече натяква и изисква "признателност насила" толкова повече нараства желанието на българските граждани да балансират свръхпризнателността към руските генерали с възстановяване на по-здравословни исторически пропорции и признателност към личностите-темели в националната ни история.

Именно признателността към тях бе дълги години потискана като второстепенна потребност, само и само да въздигат в култ руски и съветски генерали и политици. Достатъчно е да видите колко и кои от централните улици в София и в големите български градове са посветени на руски политици и военни и колко на българските царе, светии, генерали, политици и интелектуалци. Да попита защо отношението на съвременните българи към руските и съветски паметници е силно различно.

Възстановяването на историческите баланси е необратим процес и се страхувам, че господин Лавров тепърва има да получава нелицеприятни новини от все по-непризнателна България към съветска Русия, без разбира се да забравяме руските воители, воювали както за свободата на България, така и против нея.

Съвременните ни исторически "баланси" са изключително негативни за България поради неоимперската политика на Владимир Путин, която превърна дори "братска" Украйна във вечен враг. Погледнете: на територията на бившия СССР не остана страна, която да храни истински и неподплатени с материални интереси симпатии към политиката на Кремъл.

Трудни дни очакват Русия, моите руски приятели и познати, защото им предстои да платят за удоволствието да преживеят последните дни от управлението на господин Лавров и на господин Путин.

Ако не друго, като първи руски дипломат господин Лавров можеше да прояви уважение към суверенното право на България да взема своите решения в сферата на сигурността и развитието. Кой и кога е казал, че те винаги трябва да бъдат производни или съобразени с това, което мисли поредният чиновник на върха в Москва?

Мога да го уверя: хората у нас, за които руският външен министър пише, че обичат Русия повече от страната си, ще стават все по-малко. Те са устойчиви маргинали. И най-важното послание към ръководителя на руската дипломация: тези български политици нямат никакъв шанс днес или в бъдеще да управляват България и да променят траекторията ѝ на развитие. Добре е в Москва да свикват с тази мисъл.

Губят почва под краката си, затова стават по-нервни.

Жалко, дори в дипломацията вече няма стандарти.